

คำเตือน

บุคคล เหตุการณ์ และสถานที่ในนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องสมมติและไม่มีอยู่จริง
ผู้อ่านโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

คนบางคนเอาแต่คิดว่าตัวเองนก
โดยที่ไม่รู้เลยว่าเขานั้นเป็นผู้ครอบครองหัวใจของใครอีกหลายๆ คน...

"จริงจังยั้งง!"

[หอในชายลั่นว่ามีหอหนึ่งถึงหอหก แล้วเค้าก็แบ่งกันเป็นพรรคเป็นพวก] ผมถึงกับเลิกคิ้ว จริงๆ ก็เผื่อใจมาแล้วนั่นแหละว่ายังไงมหา'ลัยทุกแห่งก็ต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง สงสัยมหา'ลัยนี้จะเป็นเรื่องหอละมั้งครับ

"มันเลือกได้หรือวะ ไม่บังคับหรือ"

[ก็เลือกได้นะ แต่เลือกให้ตรงกับตัวมึงมากที่สุด ตอนมึงใช้ชีวิตในมหา'ลัยมึงจะได้มีความสุข]

อะไรจะขนาดนั้นวะ นี่ถ้ากูเลือกไม่ได้ กูให้หมวกคัตสรรจากแฮร์รี พอตเตอร์ มาช่วยได้มัย

"แล้วมึงอยู่หอไหนอะ" ผมลากกระเป๋าออกไปข้างนอก เพื่อรอคนของแม่ขับรถมารับไปส่งที่มหา'ลัย

[หอหนึ่ง]

"ฉันกูอยู่กับมึง" ผมพูดอย่างไม่ต้องคิด ผมสนิทกับชัยป๊อบมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม เพราะฉันมันคงจะดีถ้าได้อยู่หอเดียวกับเพื่อนที่รู้จักกันมานานแล้ว

[เฮ้ย มึงต้องนั่งคิดดีๆ ว่ามึงอยากมาอยู่หอกูจริงๆ หรือเปล่า ทุกหอคนในหอจะมีลักษณะแตกต่างกันออกไปนะ]

เออ...เริ่มสัมผัสได้แล้วจริงๆ แล้วล่ะว่าแม่ต้องเรื่องเยอะ ผมเลือกสอบเข้าที่นี่ก็เพราะมันตั้งอยู่ไกลปืนเที่ยงครับ จะเข้ามาในตัวจังหวัดที่ก็เรียกได้ว่าต้องมีรถยนต์ขับหรือไม่มีก็โทรเรียกแท็กซี่ไปรับเอา ผมซึ่งทะเลาะกับพ่อแม่มาทั้งปี กระหายที่จะมาพิสูจน์ตัวเองกับทางที่ผมเลือก ทางที่ไม่ใช่แพทยศาสตร์ที่พ่อแม่ผมชอบกัน เพราะฉันผมจึงเลือกมหา'ลัยที่จะทำให้ผมมีสมาธิกับการเรียนมากที่สุด

เอาเป็นว่าถ้าเรื่องมันจะเยอะ ผมก็พร้อมที่จะปรับเข้าหาละกัน ผมไม่อยากเปลี่ยนมหา'ลัยอีกแล้ว ผมเสียเวลาไปหนึ่งปี ซึ่งมันเป็นเวลาที่สามารถทำอะไรต่างๆ ได้มากมาย

"มันต่างกันยังไง" ผมถามเผื่อจะารู้เอาไว้

"เซี่ยเต มึงว่าสัดไมล์แม่งตื่นยังวะ" เสียงเสียงหนึ่งดังขึ้นข้างตัว มันทำให้ผมหันไปมองโดยอัตโนมัติ คนพูดคือคนที่หันหลังให้ผม ส่วนคนที่ผมเห็นหน้า หน้าตามันค่อนข้างหล่อเหลาเลยทีเดียว มันสองคนขาผ่องส่องสว่าง ดูโดดเด่นกว่าคนที่ยืนอยู่แถวนั้น เรียกได้ว่าโคตรจะสะดุดตา

"เจียบแบบนี้กูว่ายังแน่นๆ"

"โทษตามเลย"

"เออ แป๊บหนึ่ง"

[ฮัลโหล มึงฟังกูอยู่หรือเปล่า] ไ้บ๊อบซึ่งอยู่ปลายสายส่งเสียงดัง

"เออ ฟังอยู่" ผมตอบไปอย่างนั้น แต่ผมไม่ได้ฟังอย่างที่ตัวเองพูด เพราะคนที่หันหลังให้จู่ๆ ก็หันมามองผมด้วยนัยน์ตากลมๆ ของมัน

อือหือ ชาวสะท่อนดวงตากูจริงๆ

ชาติที่แล้วแม่งต้องทำบุญด้วยสำลีนักสามสิบตันแหง้มๆ เพื่อนมันที่ว่าชาวแล้วยังสู้มันไม่ได้ครับ คนคนนี้ชาวจนใกล้เคียงคำว่าซัด แต่กลับดูดี และก็เหมาะกับตัวมันมาก

[ที่มอเน่เขาจริงจังเรื่องคนในหომมากกว่าคนในคณะตัวเอง ตอนที่อยู่หอ จะอยู่กันแบบครอบครัวและก็พี่น้อง เพราะมันมีอะไรบางอย่างที่เหมือนกัน มันก็เลยเข้ากันได้และผูกพันกันมาก]

"มึงเวินอะไรของมึงเนี่ยเซี่ยบ๊อบ กูขอเนื่อๆ เน้นๆ ไม่เอาน้ำ" ผมยังคงมองดูไอ้สำลีสักตอนสายตาออกไปจากผมแล้ว มันเป็นผู้ชายประเภทที่ผู้ชายด้วยกันยังมองนะครับ แม่ง น่าดึงดูดชิบหาย

[มึงไปส่งก่ายเตี่ยวไปสัด]

"กูตั้งใจฟังอยู่"

[อย่างกูที่อยู่หอหนึ่ง มันจะมีแต่พวกเด็กเรียน อ่านแต่หนังสือ เน้นเรียนอย่างเดียวอะ]

ผมชะงัก "สัด นั้นมันมึงเลยนี่หว่า" ไอ้เซี่ยบ๊อบคือเด็กที่ตั้งใจเรียนอย่างแท้จริงครับ ผมจำภาพมันสมัยเรียนมัธยมได้ เวลาไปสอบหรือทำการบ้าน

เพื่อนหลายคนต้องวิ่งมาขอความช่วยเหลือจากมันตลอด รวมถึงผมด้วย
[แล้วมันใช้ตัวมึงมัย มึงเรียนเก่งนะ แต่เท่าที่จำได้ มึงไม่ใช่คนที่ชอบอ่าน
หนังสือขนาดนั้นอะ]

"ก็จริงของมึง"

"ไม่มันไม่รับสายวะ" ใ้หน้าหลอพูดกับไอ้สำลี "เอาไงดี"

"สาด งั้นก็ยื่นรถต่อไปดิ"

[เพราะงั้นกูถึงบอกไงว่ามึงจะเลือกหอแบบเดาสุ่มไม่ได้]

"แล้วหอที่เหลื้อมันมีอะไรอีก" ผมมองไปที่ไอ้สำลีที่เป็นเจ้าของดวงตากลมโตต่อ มันทำหน้าแข็งพลางหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเล่น

[หอสอง หอพวกนักกีฬา]

"กูชอบเล่นกีฬาอะ แต่ก็ไม่ได้เล่นเป็นหลักวะ"

[สิ่งที่มึงควรรู้อีกอย่างก็คือความสนใจของมึงต้องสุดๆ ไปทางนั้นจริงๆ เช่นหอหนึ่งมันจะมีแต่พวกที่เอาแต่อ่านหนังสือจริงๆ หอสองก็มีแต่พวกที่เอาแต่เล่นกีฬาจริงๆ]

"ขนาดนั้นเลยหรอวะ" ผมอึ้ง ไอ้สำลีที่ยืนอยู่ข้างๆ ทำของตกตรงหน้าผม มันเดินเข้ามาใกล้แล้วก้มลงไปหยิบ กลิ่นหอมๆ ของมันโชยเข้าจมูกจนผมถึงกับต้องกะพริบตาปริบๆ

[ใช่]

"งั้นมึงเล่าหอที่เหลื้อมา เอาแบบคร่าวๆ" ฐ์เอาไว้จะได้ไม่เอ่อเมื่อไปถึงครับ

[หอสามคือพวกหน้าตาดี หอสี่คือพวกคนรวย หอห้าคือพวกเนิร์ดกับไอตาคุ หอหกคือพวกอินดี้]

ผมอ้าปากค้าง ลิ้มกลิ่นหอมของคนที่อยู่ใกล้ๆ ไปชะฉิบ

"มันแบ่งกันแบบนี้จริงๆ หรอวะ"

ฐ์ก็อึ้งมากกกกกกกก มีอะไรแบบนี้อยู่ในประเทศไทยด้วยหรอ

[จริงสิ]

"เหี้ย" แล้วกูเหมาะกะบอะไรละวะเนี่ย

"แต่หอสสามมัน..." ผมไม่ได้รู้สึกยินดีกับคำว่าหอสสามที่รวมคนหน้าตาดี เอาไว้เลยครับ หลายคน (โดยเฉพาะสาวๆ) อาจจะมองว่าดีจะตาย จะได้ มีแต่เพื่อนร่วมหอหล่อๆ แต่สำหรับผม ผมมองว่ามันจะมีแต่ความฉิบหาย และก็ไม่มีความสุขกายสบายใจนะสิ

ฟังดูแล้วแม่งน่าจะมีแต่ปัญหา

[มึงอย่าเพิ่งพูด มึงต้องลองเห็นของดีประจำหอสสามก่อน]

"ของดี?"

[โคตรน่ารักอะ มันเป็นนางฟ้าประจำหอชายล้วนเลยนะ]

"ลัด มีด้วยหรอ" คำว่านางฟ้าทำให้ผมนึกไปถึงเพื่อนสมัยเรียนที่แม่ง ชอบบิสวีทผมอะ ปัญหาคือมันเป็นผู้ชายหัวเกรียนๆ นี่แหละ ไฉนางฟ้าจะเป็น อย่างนั้นปะวะ

[มีดี กูเป็นผู้ชายยังมองว่าเขาน่ารักเลย เขาโดนแซวทุกเช้าเลยแม่ง เดินผ่านหออื่นแทบไม่ได้เลยคนนี่อะ]

"ขนาดนั้นเลยหรอวะ" ผมเกาหัวแกรกๆ เริ่มอยากรู้ว่าไฉนางฟ้าคนนั้น มันหน้าตาแบบไหนถึงได้ทำให้ผู้ชายในมหา'ลัยที่มีอัตราส่วนนักศึกษา เพศหญิงมากกว่าเพศผู้ 3 : 1 หันมาสนใจและแซวผู้ชายด้วยกันได้ "มันหน้าตา เป็นยังไง"

[ขานำมาก่อนเลย]

คำว่าขาวของไฉ่ป๊อบทำให้ผมต้องหันไปมองไฉ่ล่ำลี้ที่ยังคงมองผมอยู่ มันเริ่มซุบซิบกับเพื่อนหน้าหออย่างสงสัย ดูเหมือนทั้งคู่จะพูดถึงผม

นิททาทุกทั้งๆ ที่กูยืนอยู่ตรงนี้ กูแนะนำให้มึงมากระซิบข้างหูเลย จะเหมาะกว่า

"แล้วไงต่อ"

[ตาโตๆ กลมๆ]

ดวงตากกลมโตของไฉ่ล่ำลี้มองผมกับเพื่อนตัวเองสลັบกัน

[สูงส์กร้อยเจ็ดสิบห้ามั้ง]

ไฉ่นี้มันน่าจะสูงประมาณนั้นนะ

[ผมดูนี่มๆ น่าจับ]

นี่สีไขมันอีก

[เวลายิ้มเหมือนทำให้โลกใบนี้สดใส]

มันหัวเราะกับเพื่อนด้วยท่าทางอารมณ์ดี ผมกลืนน้ำลายเล็กน้อย สะบัดหัวไล่ความคิดเรื่องที่ไม่ดีออกไป อาจจะเป็นคนเดียวกับนางฟ้าที่โอบอ้อมเอ่ยถึง มันไม่น่าจะใช้เรื่องบังเอิญขนาดนั้น

"นั่นมันคนหรือตัวเหี้ยอะไร ทำไมฟังดูดีไปหมด มีด้วยเหรอคนแบบนี้ อะ"

[มีเยอะแยะที่หอสาม แต่คนนี้สุดจริงๆ วะ]

"ซึกจะอยากเห็นแล้วสิ" ผมพูดไปอย่างนั้นเพียงเพราะอยากรู้อะไรจะใช่ว่าคนเดียวกับคนที่ผมมองตอนนี้มั๊ย

[เดี๋ยวก็ได้เห็น เพราะยังไม่ง่วงก็ได้อยู่หอสามแน่นอน]

"มึงบักใจเชื่อแล้วใช่ปะว่ายังไม่ง่วงก็ต้องได้อยู่หอนี้"

[ล้านเปอร์เซ็นต์ ใครจะหลอผู้เพื่อนกูได้ ใจเดกใจเดก พี่อ้ายก็พี่อ้ายเถอะ]

"ไอ้นางฟ้าคนนั้นมันชื่อว่าอะไร"

[อาสา]

"มันเป็นน้องพ่อมึงเหวอ"

[สาต มันชื่ออาสาจริงๆ]

"อืม"

[ชื่อมันดูน่ารักกึกกุกอาโนนะมั๊ย]

"เหี้ยไรของมึงลัดป๊อบ"

[กูปล้มเขาเงาสาด ฮ่าๆๆ]

"งั้นกูต้องไปพิสูจน์แล้วละว่าดูดีสมกับคำว่านางฟ้าจริงๆมั๊ย"

[เออ แล้วเดี๋ยวมึงจะเพื่อนเหมือนกู ว่าแต่มีใครมารับยังวะ]

"มาแล้ว แค่นี้ะ ไว้เจอกัน" คนของแม่มาพอดีเลยครับ

[โอเค ตอนมึงเข้ามาโซนหอพัก มึงเดินผ่านหอหนึ่งไปเลยนะ ยังไงก็ไม่ใช่มึง]

"กูรู้แล้ว"

[ไม่ต้องเดินไปคุยกับหอสองด้วย พี่สงครามน่ากลัว]

"ไอ้สัด แคนี่นะ" เพราะเป็นการจอตกรับส่งแบบชั่วคราวนะ ผมก็เลย
ต้องรีบ

[มึงเดินไปหอสสามเลย]

ผมกดตัดสายไอ้เพื่อนตัวดีที่เชียร์ให้ผมไปอยู่หอสสาม คนของแม่รับ
กระเปาะของผมไปเก็บไว้หลังรถให้ ผมเดินตามหลังของเขาไป ขึ้นไปนั่งบนรถ
จากนั้นก็มองไปที่คู่เพื่อนหน้าตาดีคู่นั้นอย่างไม่มีอะไรจะมอง สองคนนั้น
มันเล็กจ๋อมมมานานแล้ว

"เดี๋ยวจะขับรถไปข้างในมหา'ลัยเลยนะครับ"

"ขอบคุณครับ"

สายตาของผมประสานกับสายตาไอ้สำคัญอีกครั้งด้วยความบังเอิญ
ราวกับมันต้องการตอกย้ำให้ผมจำมันได้ยังงัยยังงั้น

ตอนที่รถเคลื่อนผ่านมันไป ผมได้แต่คิดในใจกับตัวเอง

ถ้านางฟ้าประจำหอชายล้วนหน้าตาแบบมันก็คงโอเคอะ มันจะทำให้ผม
เข้าใจในทันทีว่าทำไมผู้ชายด้วยกันแท้ๆ ถึงได้ปลื้มมันขนาดนั้น ผมไม่มีอะไร
จะเถียงเลยสักคำครับ ถ้าสองคนนั้นจะเป็นคนเดียวกัน

...ก็ไอ้มันน่ารักสัดๆ

ได้แต่บอกรับใจตัวเองว่าสัตธานาย มึงมาเรียนนะมึง ไม่ได้มาหาแฟน

ตอนที่ 1

ไซนหอพักชาย

ผมที่เป็นคนกรุงเทพฯ มาตั้งแต่เกิดอดที่จะอ้าปากค้างเมื่อเห็นหอพักที่นี่ไม่ได้ ภาพที่ผมคิดไว้ก็คือมันจะต้องเป็นหอพักหกหลังที่แออัดยัดเยียดมากแน่ๆ แต่เปล่าเลยครับ หอหนึ่งถึงหกหกถูกแบ่งออกเป็นสัดส่วน มีลานจอดรถประจำอยู่ทุกหอ นั่นหมายความว่าไซนหอพักชายเป็นอะไรที่กว้างขวางมากจริงๆ

ผมยืนอยู่หน้าประตูรั้วที่แบ่งกันระหว่างโลกของหอพักและโลกภายนอก รู้สึกตื่นตาตื่นใจแบบแปลกๆ เพราะเท่าที่ฟังจากไอ้เซี่ยป๊อบมา ดูเหมือนที่นี่จะเคร่งเรื่องหอกับคนในหอมากๆ ซึ่งผมสัมผัสได้ตั้งแต่วันแรกที่มายืนอยู่ตรงนี้แล้วล่ะ

คนที่เหมือนกันแม่งจับกลุ่มกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนจริงๆ ครับ

ผมจะยึดว่าเข้าเมืองตาหลิวต้องหลิวตาตาม ไม่ว่าจะถูกส่งไปอยู่หอไหน ผมก็จะไม่ไว้วางใจอะไรอีกต่อไป ถ้าประธานหอเลือกคนเข้าหอกันจริงๆ ก็ต้องมีคนรู้แหละว่าผมต้องอยู่หอที่เท่าไร

มีเด็กปีหนึ่งมาใหม่หลายคนทยอยเดินเข้าไปข้างใน ผมเดินตามคนเหล่านั้นไป ก่อนจะมองดูแต่ละหอที่ผมเดินผ่านเพื่อเป็นการสำรวจและพิสูจน์ว่าจริงอย่างที่ไอ้เซี่ยป๊อบมันเล่ามั๊ย

หอแรกที่ผมเดินผ่านก็คือหอหนึ่ง หอเด็กเรียน

ลักษณะของหอค่อนข้างเรียบง่ายและโคตรสงบ คนที่ยืนอยู่ข้างหน้า หอนี้และพร้อมจะเข้าไปพักอาศัยได้ทันทีมีแต่คนที่น่าจะมาจากคณะที่เรียนหนัก พวกหมอ ทันตะ เกสซ์ วิทยาศาสตร์ อะไรประมาณนั้น ผมเข้าใจแล้วว่า ทำไมไอ้บ๊อบถึงบอกว่าหอหนึ่งไม่เหมาะกับผม เพราะผมอยู่ในที่ที่มีแต่คนเอาแต่เรียนอย่างบ้าคลั่งแบบนี้ไม่ได้แน่ๆ

เพราะฉะนั้นผมจะตัดหอหนึ่งออกไปจากตัวเลือกของตัวเอง

หอต่อมาคือหอสอง หอนักกีฬา

"ไอ้สัด ชักช้า ไวๆ เลย" ตอนที่เดินผ่าน ผมได้ยินเสียงโหวกเหวกไวววาย ข้างหน้าหอสองมีพวกนักศึกษาชายหุ่นกำยำยืนรอต้อนรับเด็กปีหนึ่งอยู่ ความรู้สึกของผมคือเหมือนแม่งไม่ได้มาต้อนรับ แต่มาแก้งเด็กมากกว่า

"เอากระเป๋ามาไปเก็บแล้วรีบลงมาส่วนกลางด้วย ประธานหอมีเรื่องจะคุยให้ไวๆ"

"ไอ้คนนั้นไม่รีบยกกระเป๋าขึ้นไปละวะ มัวแต่คุยหน้าคุยเหวอะไร มันขวางทางคนอื่นเขา"

"ช่วยเพื่อนด้วย อย่าช่วยแต่ตัวเอง"

หอสองแม่งเถื่อนวะจริงๆ ผมอยู่กับไอ้พวกนี้ได้เนะครับ เพียงแต่ว่าผมคงทนให้พวกแม่งข่มเพราะผมเป็นปีหนึ่งทั้งปีไม่ไหวแน่ๆ ผมรีบขยับหน้าหนีจากพวกหอสอง จากนั้นผมก็เจะเข้าอย่างจังกับกองทัพมนุษย์เสื้อสีน้ำเงินข่ม

"นิติ บุญญวาทินิชย์ ทายาทคุณโสภภาพรรณ บุญญวาทินิชย์ อยู่ปีหนึ่ง คณะบัญชี" หนึ่งในนั้นพูดชื่อแม่ผมด้วยเสียงอันดังกึกก้อง "ไอ้สัด มึงเป็นใคร เนี่ยยยยย"

คนพูดเดินเข้ามาใกล้ผม มองดูผมตั้งแต่หัวจรดเท้า

"เสื้อ ผ่าน"

หา? อะไรของแม่ง

"กางเกง ผ่าน"

เชี่ยอะไรของมึง

"รองเท้า ผ่าน นาฬิกา TAG Heuer โคตรจะผ่าน!" ดูมันชอบนาฬิกาขี้ห้อ

เดียวกันกับผมนะครับเนี่ย "คนนี่ผ่านครับพี่ตี๋ม ดูรอยตั้งแต่นามสกุล หนึ่งหน้ารวมไปถึงของใช้"

ผมยืนเอ่อยู่ต่อหน้าคนพวกนี้อย่างงงๆ จู่ๆ แม่ก็มามองแล้วก็มาพูดชื่อผม ชื่อแม่ผม และก็พูดสิ่งที่อยู่บนตัวผมออกมาหมดว่าผ่านหรือเปล่า อย่างหน้าตาเฉยพร้อมกับการมองตั้งแต่หัวจรดเท้า

ได้แต่นึกสงสัยในใจว่าพวกมึงกำลังทำอะไรกันอยู่

"กูคิดว่ามึงคงต้องมาอยู่หอสีแล้วละ มึงเดินตามหลังไอ้นี้ไปก็แล้วกัน" ไอ้พี่ตี๋ม ดูจากป้ายชื่อแล้วคงเป็นประธานหอสีพูดกับผมเสียงแข็งเหมือนเป็นคำสั่ง จากนั้นก็ตั้งท่าจะเดินหนี

ผมแม่ไม่ถูกชะตากับหอสีซึ่งเป็นหอคนรวยตั้งแต่วินาทีแรกแล้ว ถ้าจะให้อยู่ทั้งสี่ปีโดยมีคนมาให้ความสนใจเสียด้านหน้าผมและฐานะการเงินของที่บ้านตลอดแบบนี้ ผมอึดอัดตายहां

"เซี่ยตี๋ม" มีคนมาขวางทางพี่ตี๋มไว้ ผมอ้าปากค้างเพราะคนที่มาใหม่หน้าตาหล่อแบบโคตรไร้ที่ติ ดงงาม สว่างาม อะไรเทือกๆ นั้นเลย ผมรู้สึกอยากรู้จริงๆ ครับ แม่เหมือนหลุดออกมาจากภาพวาดการ์ตูนญี่ปุ่นอะ

"ลัดอ้าย มีอะไร" ไอ้พี่ตี๋มแม่ไม่ให้เกียรติความดงามของอีกฝ่ายเลย

"ไอ้เน้มันต้องอยู่หอสาม" คนจากหอสามเหวอะ ผมมองดูป้ายชื่อ เฮ้ย เน้มันพี่อ้ายที่ไอ้เซี่ยป๊อบพูดถึงนี่หว่า คนนี้ต้องเป็นประธานหอสามแน่ๆ เพราะท่าทางเขากล้าไฟต์กับไอ้พี่ตี๋มมากๆ พี่ตี๋มดูเหมือนจะชินกับหน้าตาของพวกเขาหอสามเป็นอย่างดี ก็เลยไม่ได้สนใจอะไรมากมาย

"มันรายนะ"

"แต่น้องมันดูหล่อมากกว่าดูรวย"

แม่ต้องวุ่นวายอะไรกันขนาดนี้เลยเหวอะ พี่ตี๋มกลอกตาขึ้นฟ้า

"มึงรู้ตัวปะว่ากูหมั่นไส้มึงกับคนในหอสีจับหยา เออะอะอะไรก็หล่อ เออะอะอะไรก็หน้าตาดี มีดีแคอย่างเดียวทำไมเอามาไม่จังวะ"

แม่ บรรยายกาศมาคุดะ จะต่อยกันมัยเนี่ย ผมมองประธานหอสองคน สลับกัน

"กูรู บางทีกูก็หมั่นใส่ตัวเองเหมือนกัน"

หยุดเซ่ แบบนี้เรียกว่าฟิมันหล่อแบบที่รู้ตัวว่าหล่อแถมยังกวนประสาทที่อ้ายไม่ได้สนใจว่าใครจะเหินแสมเรื่องนี้ สงสัยคงโดนมาทั้งชีวิตจนเคยชิน ผมมองที่อ้ายอย่างทึ่งๆ และก็ลึ้นอยู่ในใจว่าเขาจะสามารถเอาชนะคนรวยพวกนี้ได้มั๊ย

"ให้เด็กมันเลือกละกัน" พี่ตั้มหันมาถามผมอย่างเบือๆ ผมถึงกับสะดุ้ง "กูรูมึงหล่อ แต่มึงใช้ชีวิตอย่างคนรวยจะเหมาะกับมึงมากกว่า เชื่อกูดี เรา มีปาร์ตี้ริมสระน้ำทุกวันเสาร์ เหมาร้านเหล้าทุกวันศุกร์ มีแม่บ้านคอยทำความสะอาดห้องให้ มียามรักษาความปลอดภัยสี่ชั่วโมง มี..."

"ผมอยู่หอสามดีกว่าครับ" ผมพูดตัดประโยคไอ้พี่ตั้ม เพราะกลัวฟิมันจะสาธยายอะไรเวอร์ๆ ออกมามากกว่านี้ เพราะผมกะจะมาอยู่หอในมหา'ลัยนะ ไม่ได้มาอยู่ในเพนต์เฮ้าส์

พี่ตั้มส่ายหน้าใส่ผม แต่ไม่ได้มีสีหน้าว่าจะตำหนิผมอะไรขนาดนั้น พวกชุดน้ำเงินทุกคนเดินผ่านหน้าผมไป ผมหันมาหาที่อ้ายที่มองเหมือนผมทำถูกแล้ว

มหา'ลัยนี้มันเลือกหอตามความสมัครใจได้เหมือนที่ไอ้เซี่ยบ๊อบพูดไว้จริงๆ นี่หว่า ผมรู้สึกถูกชะตาที่อ้ายมากกว่าพี่ตั้ม ไม่ใช่เพราะฟิมันหล่อหรือมีความมั่นใจ แต่ดูคุยตัวย่างมากกว่าไอ้พี่ตั้ม พวกหอสอง และก็พวกหอหนึ่ง

ผมจำไม่ได้แล้วว่าหอห้ากับหอหกเป็นพวกไหน แต่ในเมื่อมันมาถึงขนาดนี้แล้ว ยังไงผมก็คงต้องอยู่หอสามแล้วละครับ

"มึงเข้าไปนั่งรอตรงส่วนกลางก่อน หิวก็ไปหาอะไรแดกที่โรงอาหารกับซูเปอร์มาร์เก็ตได้ เตี่ยวูกูได้เด็กครบแล้วจะเข้าไปจัดห้องให้" ที่อ้ายพูดอย่างง่าย ๆ น้ำเสียงช่างแตกต่างกับใบหน้าและท่าทางอันโคตรสง่างาม จะว่าไปฟิมันก็เป็นผู้ชายคนหนึ่งนี่แหละนะ

"โอเคครับ"

"มึงชื่ออะไร เรียนคณะอะไร"

คนที่ผมเรียกว่าไอ้สำลีในสนามบินที่ผมเจอนี้หว่า แม่งมาได้ไงวะ มันกับเพื่อนหน้าหล่อกำลังเดินเข้ามาในตึกพร้อมๆ กับพวกปีหนึ่งที่เข้ามาใหม่คนอื่น ๆ

"มันต้องโดนไม่ใช่น้อย"

"เฮ้ย" ไอ้สำลีอ้าปากค้างเมื่อเห็นผม "ไอ้เต ไอ้นี้ไง คนที่เจอในสนามบิน"

"..."

"กะแล้วว่าต้องเป็นเด็กมอเรา"

"และกูก็กะแล้วว่าแม่งต้องหนีหนีไม่พ้น"

ผมคิดไปเองหรือเปล่าว่าไอ้เตคนนี้นั้นดูไม่ค่อยชอบผม มันชักสีหน้าใส่ผมทันทีหลังจากที่เห็น

เออ กูก็ไม่ถูกชะตากับมึงเหมือนกันล่ะวะ

"ก็น้องมันเล็งหอสสามไว้อยู่แล้ว"

กูไม่ได้เล็งเว้ย แค้ไหลมาตามน้ำเอง นี่เป็นอีกครั้งแล้วที่พวกมึงนินทากูเหมือนกูไม่ได้ยินอยู่ใกล้ๆ ไอ้พวกเหี้ย

"อาสา มึงขึ้นไปก่อนเลย เดี่ยววูกูหาซื้ออะไรก่อน"

"โอเค"

เมื่อตะกี้ไอ้คนที่ซื้อเตมันพูดว่าอะไรนะ

อาสา

อาสาเหรอ

อาสาจั้นเหรอะ!

ชัดเจนแจ่มแจ้ง ไอ้สำลีที่เจอที่สนามบินคือคนเดียวกันกับนางฟ้าประจำหอพักชายล้วน

ไม่มีอะไรจะเถียงเลยสักคำครับ เพราะหลักฐานมันเห็นอยู่ทันใจจนแทบจะดำตาผม เข้าใจแล้วว่าทำไมแม้กระทั่งผู้ชายด้วยกันยังปลื้ม ก็มันเล่นมิดิตั้งแต่หัวจรดเท้าแบบนี้ใครบ้างที่จะไม่ชอบ ผมเห็นเด็กใหม่หอสสามหลายคนหันมาเหลียวมองไอ้อาสาอะไรนี่กันตาเป็นมัน

...แต่มันกลับเลือกที่จะมองมาที่ผมแทน

"มองไรวะ"

คำพูดอาจจะฟังดูโหด แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่เลยครับ ไม่ได้น่ากลัวเลย
สักนิด มันเหมือนหมาตัวเล็กๆ มาขู่ผมอะ

"กูไม่ได้มอง" กูแค่เหลือบมองมึงนิดหน่อย ไม่ได้มองเต็มๆ ตา เพราะงั้น
มันจะเรียกว่ามองไม่ได้เว้ย

"เฮ้ย กูอยู่ปีสองนะ กูเป็นรุ่นพี่มึง มึงพูดดีๆ"

"กูอายุเท่ามึง กูชิวมา"

"ชิวมายังไงก็ต้องเป็นน้อง"

"กูไม่เป็น"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)